

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/68/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6814200294
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6814200294.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členov senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Jána Auxta, v právnej veci žalobcov: 1/ R.. R. H., nar. XX. XX. XXXX, bytom F. F., Y. X a 2/ R.. S. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. F., L. C. XX proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky o nároku žalobcu 1/ na zaplatenie 180.346,86 Eur a o nároku žalobcu 2/ na zaplatenie 300.000,- Eur, o odvolaní žalobcu 2/ proti rozsudku Okresného súdu Revúca č. k. 8C/1/2019 - 416 zo dňa 14. 01. 2020, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Revúca č. k. 8C/1/2019 - 416 zo dňa 14. 01. 2020 vo výroku II. a vo výroku III. vo vzťahu k žalobcovi 2/ p o t v r d z u j e .

II. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi 2/ n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodoval o žalobe žalobcu 1/ R.. R. H., ktorou sa domáhal zaplatenia 180.346,86 Eur, pričom o žalobe žalobcu súd prvej inštancie rozhodol tak, že súd žalobu žalobcu 1/ zamietol (výrok I. rozsudku súdu prvej inštancie). Zároveň odvolaním napadnutým rozsudkom súd rozhodoval o žalobe žalobcu 2/ R.. S. A., ktorý sa podanou žalobou domáhal zaplatenia 300.000,- Eur, o ktorej žalobe súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobu žalobcu 2/ zamietol (výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie). Zároveň o trovách konania súd prvej inštancie rozhodol, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania voči žalobcom 1/ a 2/ v plnom rozsahu (výrok III.). Proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie podal len žalobca 2/, preto predmetom preskúmania odvolacím súdom je len výrok II. súdu prvej inštancie, ktorým súd žalobu žalobcu 2/ zamietol a závislý výrok vo vzťahu k žalobcovi 2/ o trovách konania, ktorým výrokom súd rozhodol, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi 2/ v plnom rozsahu.

2. Súd prvej inštancie rozhodoval o žalobe žalobcu 2/, ktorú podal na súde dňa 25. 08. 2009 a ktorou sa domáhal zaplatenia sumy 300.000,- Eur z titulu nemajetkovej ujmy, pričom žalobu odôvodnil tým, že zákonom č. 122/2005 Z. z. došlo s účinnosťou od 15.04.2005 k novelizácii zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediaciach vrátane § 69 ods. 2 zákona, týkajúceho sa funkčného príplatku na výkon funkcie sudcu Špeciálneho súdu a sudcu NS SR, ktorý rozhoduje o opravných prostriedkoch vo veciach, na ktoré je v prvom stupni príslušný špeciálny súd. Po tejto zmene výška príplatku bola šesťnásobok priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve SR za predchádzajúci kalendárny rok, pričom základný plat sudcu je určený zákonom 385/2000 Z. z., ktorý zaraďuje sudcov krajských súdov do II. platovej skupiny a do platového stupňa podľa dĺžky praxe od 90 % do 120 % z priemerného platu, ktorým je trojnásobok priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve SR. Príplatek vo výške šesťnásobku priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve SR, ktorý patril sudcom Špeciálneho súdu, mal jednoznačne diskriminujúcu povahu vo vzťahu k sudcom všeobecných

súduv a medzi sudcami vznikli neodôvodnené rozdiely. V príčinnej súvislosti s nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania sa v spoločnosti, predovšetkým v odbornej verejnosti, znížila jeho dôstojnosť a vážnosť, vznikol dojem, že žalobca ako sudca všeobecného súdu nemá odborné kvality, dostatočné vzdelanie a prax ako sudcovia Špeciálneho súdu a že veci, na rozhodovaní ktorých sa podieľal, neboli rozhodnuté s dostatočnou odbornosťou. Nálezom Ústavného súdu SR od 17. 07. 2009 stratil účinnosť zákon, ktorým bola diskriminácia založená, preto sa nedomáha upustenia od konania a nápravy protiprávneho stavu. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania, ktoré konštatoval v odôvodnení svojho rozhodnutia, dospel k názoru, že žaloba žalobcu 2/ (rovnako ako aj žaloba žalobcu 1/) nie je dôvodná. Súd prioritne posudzoval, či došlo k porušeniu zákazu diskriminácie pri odmeňovaní žalobcov v období od 15.04.2008 do 17.07.2009. Žalobcovia boli odmeňovaní podľa pravidiel určených v zákone o sudcoch a prísediacich, pričom i pri odmeňovaní sudcov platia pravidlá stanovené antidiskriminačným zákonom, zásada rovnakého zaobchádzania spočívajúca v zákaze diskriminácie z dôvodov uvedených v zákone. Súd mal za to, že priznaním neprimerane vysokého funkčného príplatku sudcom Špeciálneho súdu a sudcom Najvyššieho súdu SR, ktorí rozhodovali o opravných prostriedkoch vo veciach, na ktoré je v prvom stupni príslušný Špeciálny súd, došlo k diskriminácii ostatných sudcov z dôvodu iného postavenia. Súd sa stotožnil s tvrdením žalobcov, že výška funkčného príplatku, ktorý značným spôsobom presahoval i základný plat sudcu, bola neprimerane vysoká a nebol zistený relevantný dôvod, ktorý by túto výšku odôvodňoval. Potreba personálneho obsadenia súdu, náročnosť prejednávaných prípadov ani väčšie riziko hrozby ujmy na zdraví a živote nie sú dostatočným dôvodom na zavedenie takejto diskriminačnej právnej úpravy. Navyše do zriadenia Špeciálneho súdu danú agendu vybavovali sudcovia všeobecných súduv bez toho, aby im boli vyplácané funkčné príplatky. Súd mal za to, že vzhľadom na náročnosť prejednávaných prípadov a riziko hrozby ujmy na zdraví a živote bolo namieste navýšenie základného platu týchto sudcov, priznanie funkčného príplatku v nižšej výške (napríklad vo výške do 15.04.2005) a ďalšie garancie ako obligatórne zabezpečenie ochrany osoby sudcu, jeho rodinných príslušníkov a obydli, bezplatné poskytnutie primeraných prostriedkov na zabezpečenie ochrany alebo náhrady nákladov takej ochrany, nemožnosť zverejňovania tváre a bydliska sudcu a jeho rodinných príslušníkov, utajenie údajov o sudcovi a jeho rodine. Funkčný príplatok vo výške šesťnásobku priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok ale takéto okolnosti neodôvodňujú. V tomto prípade teda rozdielne zaobchádzanie so sudcami Špeciálneho súdu a sudcami Najvyššieho súdu SR, ktorí rozhodovali o opravných prostriedkoch vo veciach, na ktoré je v prvom stupni príslušný Špeciálny súd a ostatnými sudcami (teda s osobami v podobnom postavení) je diskriminačné, lebo nemá objektívne a rozumné odôvodnenie, neexistoval vzťah rozumnej proporcionality medzi stanoveným funkčným príplatkom a cieľom, ktorý sa mal jeho zavedením dosiahnuť. Súd v tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. Pl. ÚS 17/08-238 zo dňa 20.05.2009, podľa ktorého „ústavný súd dospel k záveru o nesúlade § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. s čl. 12 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 144 ods. 1 ústavy. Z hľadiska dodržiavania kautiel vyplývajúcich z ústavného princípu rovnosti zahŕňajúceho požiadavku vylúčenia svojvôle pri odlišovaní právneho statusu subjektov práv je posudzovaná právna úprava vo vzťahu k ostatným sudcom diskriminačná“. Zdôvodnenie tohto záveru je bližšie rozobraté v uvedenom náleze a súd naň odkázal. Ústavný súd SR konštatoval, že právnou úpravou - § 69 ods. 2 zákona o sudcoch a prísediacich v znení od 15.04.2005 dochádzalo k diskriminácii sudcov, ktorí neboli sudcami Špeciálneho súdu alebo boli sudcami Najvyššieho súdu SR, ale nerozhodovali o opravných prostriedkoch vo veciach, na ktoré je v prvom stupni príslušný Špeciálny súd. Súd nemal dôvod odkloniť sa od tohto právneho názoru jednej z najvyšších súdnych autorít predovšetkým vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd posudzoval totožnú situáciu. Súd mal za to, že uvedený nález a jeho závery by sa mali rešpektovať. Ďalej súd posudzoval, či patrí žalobcom náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch a ak áno, v akej výške. Obaja žalobcovia tvrdili, že nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania bola značným spôsobom znížená ich dôstojnosť a vážnosť, keďže napadnutou právnou úpravou vznikol dojem, že ako sudcovia všeobecného súdu nemajú také odborné kvality, vzdelanie a prax ako sudcovia Špeciálneho súdu a že veci, na rozhodovaní ktorých sa podieľali, neboli rozhodnuté s dostatočnou odbornosťou. Žalobca 2/ tiež uvádzal, že negatívny dojem bol umocnený medializovanými názormi politikov a novinárov, že len sudcovia Špeciálneho súdu sú morálne bezúhonní, neúplatní a spoľahliví, čím sa verejnosti podsúvalo, že ostatní sudcovia sú skorumpovaní, nie sú nestranní, majú väzby na podsvetie a mocenské štruktúry. Prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky. Strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Každá strana sporu teda

nesie dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení, ktoré predstavuje procesnú zodpovednosť strany sporu za výsledok konania. Dôkazné bremeno zaťažuje tú stranu sporu, v ktorej záujme je, aby bola určitá ňou tvrdená skutočnosť, rozhodujúca podľa hmotného práva, v konaní preukázaná. Ak strana sporu neuplatní prostriedok procesného útoku, resp. obrany a nepodoprie svoje tvrdenia dôkazmi, neunesie dôkazné bremeno. Neunesenie dôkazného bremena stranou sporu spôsobuje, že vo veci bude súdom rozhodnuté v jej neprospech. Ohľadne tvrdení o znížení dôstojnosti a spoločenskej vážnosti žalobcov leží dôkazné bremeno na žalobcoch, nakoľko je v ich záujme, aby boli ich tvrdenia preukázané, tvrdené skutočnosti sú v ich prospech, predstavujú pre nich priaznivejšiu situáciu v spore. Žalobcovia na preukázanie svojich tvrdení o znížení ich dôstojnosti a vážnosti nenavrhli žiadne dôkazy, z vykonaného dokazovania žalobcami tvrdené skutočnosti nevyplývajú. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch nepatrí len na základe diskriminačného konania, podmienkou vzniku tohto nároku je v zmysle § 9 antidiskriminačného zákona to, že primerané zadosťučinenie nie je dostačujúce, najmä ak bola značným spôsobom znížená dôstojnosť, spoločenská vážnosť alebo spoločenské uplatnenie poškodenej osoby, čo v danej veci nebolo preukázané. Tvrdenia žalobcov o znížení ich dôstojnosti a vážnosti nie sú ničím podložené, nemožno konštatovať, že by len samotnou existenciou diskriminačnej právnej úpravy bola automaticky značným spôsobom znížená dôstojnosť a spoločenská vážnosť všetkých sudcov okrem tých, ktorým patril daný funkčný príplatok. Žalobcovia neuviedli ani nepreukázali, aký konkrétny dopad na ich dôstojnosť a vážnosť mala daná právna úprava, ako sa značné zníženie prejavilo v ich prípade, čo svedčí o tomto znížení, z čoho konkrétne možno vyvodiť, že ich spoločnosť, prípadne odborná verejnosť považovala za menej kvalifikovaných, neodborných alebo skorumpovaných. Keďže neboli žalobcami preukázané ich tvrdenia, že primerané zadosťučinenie nie je dostačujúce, pretože bola značným spôsobom znížená ich dôstojnosť a spoločenská vážnosť, dospel súd k záveru, že žalobcovi 1/ ani žalobcovi 2/ náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch nemožno vôbec priznať. Záverom súd uviedol, že ak by aj bolo preukázané právo žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, teda že nedodrzaním zásady rovnakého zaobchádzania bola značným spôsobom znížená ich dôstojnosť a spoločenská vážnosť, uplatnená náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch by im nemohla byť priznaná, nakoľko právo bolo v čase podania žalôb premlčané a žalovaný vzniesol námietku premlčania. Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch sa premlčuje uplynutím trojročnej premlčacej lehoty, ktorá plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. V predmetnej veci mohli žalobcovia svoje právo vykonať prvý raz deň po účinnosti diskriminačnej právnej úpravy - 16. 04. 2005. Od tohto dátumu začala plynúť premlčacia lehota na uplatnenie práva na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, táto uplynula 16. 04. 2008, pričom žaloby boli na súde podané až dňa 19. 08. 2009 a dňa 25. 08. 2009. Súd pripustil, že za určitých okolností by mohla začať plynúť premlčacia lehota i po účinnosti diskriminačnej právnej úpravy, to ale záleží od konkrétnych okolností prípadu, napr. ak by neskôr nastala okolnosť, ktorá by mala vplyv na vznik alebo rozsah nemajetkovej ujmy. Takáto okolnosť ale v predmetnej veci nebola zistená, nebola zistená žiadna iná udalosť, ktorá by mala vplyv na možnosť vykonania práva na náhradu nemajetkovej ujmy, ako nadobudnutie účinnosti danej právnej úpravy. Súd z hore uvedených dôvodov považoval žalobu žalobcu 1/ ako i žalobu žalobcu 2/ za nedôvodné, a preto žaloby žalobcov 1/ a 2/ zamietol. Súd prvej inštancie vykonal právne posúdenie v zmysle § 65 zákona 385/200 Z. z. v znení od 01. 11. 2004 do 31. 12. 2008, podľa § 66 citovaného zákona v znení do 31. 07. 2009, podľa § 67 citovaného zákona v znení od 01. 07. 2003, podľa § 23 a § 2 ods. 1 zákona č. 120/1993 Z. z., podľa § 68 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení od 01. 04. 2005 do 16. 07. 2009, podľa § 69 ods. 1 a 2 citovaného zákona v znení od 15. 04. 2005 do 16. 07. 2009, podľa § 69 ods. 1 a 2 citovaného zákona v znení od 17. 07. 2009, podľa § 2 ods. 1 a § 6 ods. 1 a 2 písm. b/ zákona č. 365/2004 o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou v znení do 31. 03. 2008, podľa § 2 ods. 1 a § 6 ods. 1 a 2 písm. b/ citovaného zákona v znení od 01. 04. 2008, podľa § 150 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení do 16. 07. 2009, podľa § 13 zákona č. 111/2001 Z. z. v znení od 01. 07. 2004 do 31. 03. 2011, podľa § 9 ods. 1 až 3 zákona 365/2004 Z. z., podľa § 100 a § 101 Občianskeho zákonníka (zákon č. 40/1964 Zb.).

3. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie pri aplikácii ust. § 255 ods. 1 CSP, keďže žalovaný mal vo veci úspech v celosti, priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi 1/ a voči žalobcovi 2/ v plnom rozsahu.

4. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca 2/. Žalobca 1/ odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie nepodal. Z obsahu odvolania nepochybne vyplýva, že žalobca 2/ podal odvolanie proti rozsudku Okresného súdu Revúca č. k. 8C/1/2019-416 zo dňa 14. 01. 2020, ktorým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu 2/ zamietol a rozhodol, že

žalovaný má nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. V odvolaní uviedol, že záver súdu, že došlo k porušeniu zákazu diskriminácie, považuje za správny. Nesúhlasí s tým, že neboli preukázané skutočnosti o znížení dôstojnosti a vážnosti žalobcov, je totiž právnou skutočnosťou, že notoricky známe skutočnosti sa nedokazujú. Diskriminačný postup proti všeobecným sudcom, ktorí sa nestali sudcami Špeciálneho súdu (ide o výšku odmeňovania), vyvolalo vo verejnosti všetkým známou odozvu najčastejšie sa prejavujúcu v negatívnom nazeraní na týchto sudcov, a to pokiaľ ide v nazeraní na ich kvalitu a odbornosť. Verejnosť vôbec nebola informovaná o tom, ako a prečo sú vyberaní špeciálni sudcovia, práve naopak, verejnosť bola informovaná v tom zmysle, že špeciálni sudcovia sú natoľko erudovaní, že iba oni môžu zastávať tieto funkcie. Pokiaľ ide o preukázanie ujmy žalobcu 2/ ako všeobecného sudcu, nemožno požadovať, aby táto ujma bola zadokumentovaná materiálным spôsobom. Nálada verejnosti a jej dešpekt voči určitej osobe za to, že patrí k určitej skupine, sa nedá materiálne uchopiť. Ohľadom uvádzaného dešpektu na preukázanie stačí otvorenie, ktoréhokoľvek z vládnych denníkov z tej doby. Súd teda pri hodnotení znížení vážnosti odignoroval notoricky známe skutočnosti. Pokiaľ ide o premlčanie, súd spoľahlivo nevysvetlil, prečo premlčacia doba by mala začať plynúť od účinnosti zákona. V čase nadobudnutia verejnosť predsa nič nevedela o odmeňovaní špeciálnych sudcov, a tak jej chýbala akákoľvek možnosť porovnávania výšky odmeňovania a tým údajnej kvality sudcov. Verejnosť vlastne dodnes nevie, že výška odmeňovania špeciálnych sudcov musela byť navyšovaná pre nezáujem väčšiny všeobecných sudcov o vykonávanie v tomto období politického súdництва. Samozrejme, dnes je situácia iná. Navýšenie financií na odmeňovanie špeciálnych sudcov však našlo svojich adresátov. Premlčacia doba mohla začať plynúť až vtedy, keď verejnosť začala vnímať špeciálnych sudcov ako nejakých nadsudcov, ktorí si právom s ohľadom na svoje kvality zaslúžia tak vysoké odmeňovanie. Nikto už nevedel, že u časti špeciálnych sudcov išlo o sudcov ochotných za odmenu odsúdiť vtedajšiemu vedeniu štátu nepohodlných ľudí na základe nepodložených a vykonštruovaných dôkazov. Nárok nemôže byť premlčaný. Premlčacia doba evidentne nemohla začať plynúť od účinnosti zákona, ale až od času, keď jej dôsledky vošli do povedomia širokej verejnosti, teda v období, keď verejnosť začala vnímať všeobecných sudcov ako prinajmenšom menej kvalitných, nakoľko sú nižšie mzdovo ohodnotení. Pokiaľ ide o trovy konania, vzhľadom na charakter súdnej veci by bolo dôvodné rozhodovať o nich podľa § 257 CSP.

5. Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu 2/ uviedla, že má za to, že podané odvolanie má formálne nedostatky, nakoľko v ňom absentuje rozsah, v akom žalobca 2/ rozsudok napáda, odvolacie dôvody a odvolací návrh. K absencii odvolacích dôvodov (nakoľko absencia rozsahu odvolania odvolacieho návrhu je zrejma), žalovaná poukázala na ust. § 265 ods. 3 CSP a § 365 ods. 1 CSP s poukazom na to, že žalobca nesplnil povinnosť identifikovať odvolací dôvod v konkrétnostiach, tzv. v akom konkrétnom pochybení odvolateľ vidí naplnenie toho-ktorého odvolacieho dôvodu, keď v odvolaní absentuje akýkoľvek odkaz na konkrétny odvolací dôvod upravený v § 365 ods. 1 CSP ako aj jeho bližšia konkretizácia. Podľa žalovaného tieto nedostatky odvolania by mali mať za následok odmietnutie odvolania žalobcu 2/ v súlade s ust. § 386 písm. d/ CSP. K samotnému obsahu odvolania žalovaná uviedla, že pokiaľ žalobca tvrdí, že nesúhlasí so záverom súdu prvej inštancie o nepreukázaní skutočnosti o znížení dôstojnosti a vážnosti žalobcov, pričom túto skutočnosť označuje za notoriety, ktorá sa nedokazuje a ktorú mal súd prvej inštancie odignorovať a rozdielna výška odmeňovania medzi sudcami mala podľa názoru žalobcu 2/ vyvolať vo verejnosti negatívnu odozvu, resp. zmeniť nazeranie na sudcov, pokiaľ išlo o ich kvalitu a o odbornosť, pričom preukázanie takejto ujmy považuje za materiálne neuchopiteľné, s uvedeným záverom žalobcu sa žalovaná nestotožňuje. Skutočnosti tvrdené žalobcom 2/ nepovažuje žalovaná za notoriety v zmysle § 186 ods. 1 CSP, notoriety sú totiž len také skutočnosti, ktoré sa týkajú bežného života a sú známe súdu, ako aj stranám sporu, pričom nejde o také skutočnosti, ktoré sú známe len istej komunite. Bolo povinnosťou žalobcu 2/ v tomto konaní, ktoré sa riadi zásadou kontradiktórnosti, preukázať, že v dôsledku nadobudnutia účinnosti zákona č. 122/2005 Z. z. (odo dňa 15. 04. 2005) bola značným spôsobom znížená jeho dôstojnosť, spoločenská vážnosť, či dokonca spoločenské uplatnenie. K preukázaniu takejto závažnej ujmy žalobcu 2/ nepristúpil a táto skutočnosť musela mať za následok zamietnutie žaloby. Žalobca 2/ nielenže nepredložil za účelom preukázania vzniku nemajetkovej ujmy žiadne dôkazy či dôkazné návrhy, nezúčastnil sa ani pojednávania, ktoré bolo vo veci nariadené a na ktorom bol vyhlásený napadnutý rozsudok. Pokiaľ žalobca 2/ v odvolaní tvrdí, že súd nevysvetlil, prečo by mala premlčacia doba začať plynúť od účinnosti zákona, keď v tom čase verejnosť nevedela o odmeňovaní špeciálnych sudcov, teda nemohla porovnávať výšku odmeňovania ani kvality sudcov, pričom sám zastáva názor, že premlčacia doba mohla začať plynúť až keď verejnosť začala vnímať špeciálnych sudcov ako „nadsudcov“, žalovaná poukázala, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku (body 32. a 33.) vyplýva, že nárok žalobcu 2 bol

zamietnutý pre nepreukázanie tvrdení o znížení dôstojnosti a vážnosti v takom rozsahu, že by bolo potrebné pristúpiť k priznaniu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, až následne súd prvej inštancie dodal, že ak by aj bol nárok žalobcom 2/ preukázaný, nebolo by ho možné priznať z dôvodu dôvodne vznesenej námietky premlčania nároku žalovanou. Z uvedeného je potom zrejmé, že námietky žalobcu 2/ dotýkajúce sa posúdenia premlčania súdom prvej inštancie, nemajú pre zákonnosť a vecnú správnosť napadnutého rozsudku relevanciu z dôvodu výsostne doplnkového charakteru odôvodnenia týkajúceho sa premlčania. Žalovaná súdom prvej inštancie prezentované závery ohľadom premlčania však považuje za správne. Osobitne je možné poukázať na skutočnosť, že súd prvej inštancie skúmal, či nemožno počiatok plynutia premlčacej doby stanoviť od iného dátumu ako od účinnosti spornej právnej úpravy, avšak okolnosť odôvodňujúca takýto postup nezistil. Navyše ani sám žalobca 2/ v podanom odvolaní nekonkretizuje dátum, od kedy by premlčacia doba mohla začať plynúť, čo je vzhľadom na neurčitost' jeho tvrdení (až keď verejnosť začala vnímať...) v celku pochopiteľné. Počiatok plynutia premlčacej doby a jej uplynutie pred podaním žaloby žalobcom 2/ bol súdom prvej inštancie stanovený správne a bol aj náležite odôvodnený. Pokiaľ žalobca v odvolaní stručne konštatuje, že o trovách konania bolo dôvodné rozhodovať podľa § 257 CSP, tento svoj názor žiadnym spôsobom neodôvodňuje. Podľa žalovanej v súdnej veci nebola splnená súčasne existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti prípadu, ktorých existencia je nutná pre prípadnú aplikáciu ustanovenia § 257 CSP. Poukázala na to, že žalobca 2/ súčasnú existenciu oboch vyššie špecifikovaných podmienok ani netvrdí. Žalovaná bola v konaní preukázateľne úspešnejšou stranou, a teda jej náhrada trov prináleží. Navrhla, aby odvolací súd odvolanie žalobcu 2/ podľa § 386 písm. d/ CSP odmietol, alternatívne rozsudok súdu prvej inštancie vo vzťahu k žalobcovi 2/ v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

6. Žalobca 2/ sa k podanému písomnému vyjadreniu žalovanej písomne nevyjadril.

7. V dôsledku odvolania podaného žalobcom 2/ proti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým rozhodol súd prvej inštancie o žalobe žalobcu 2/ výrokom II. a o trovách konania vo vzťahu k žalobcovi 2/ výrokom III., krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. - Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej týkajúcej sa žalobcu 2/ (výrok II.), ako aj výrok III. týkajúceho sa žalobcu 2/ postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

8. Odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie odvolaním napadnutým rozsudkom rozhodoval o dvoch samostatných žalobách žalobcov, pričom žalobca 1/ rozsudok súdu prvej inštancie odvolaním nenapadol, preto odvolací súd podrobil odvolaciemu prieskumu len výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd žalobu žalobcu 2/ zamietol (výrok II.) a výrok III. týkajúci sa trov konania vo vzťahu k žalobcovi 2/.

9. Odvolací súd predtým, než pristúpil k vecnému preskúmaniu správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie vo veci samej (výrok II.), posúdil námietku žalovaného v podanom vyjadrení, keď žalovaný namietal formálne nedostatky odvolania. Konkrétne namietal, že odvolanie žalobcu 2/ trpí závažnými formálnymi nedostatkami, nakoľko v ňom absentuje rozsah, v akom žalobca 2/ rozsudok napáda, odvolacie dôvody a odvolací návrh. Odvolací súd preskúmaním podaného odvolania žalobcom 2/ dospel k názoru, že v súdnej veci nie je možné aplikovať ust. § 386 písm. d/ CSP, podľa ktorého odvolací súd odmietne odvolanie, ak nemá náležitosti podľa § 363, ak pre vady odvolania nemožno v odvolacom konaní pokračovať. Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že z podaného odvolania žalobcu 2/ je zrejmý rozsah, v akom rozhodnutie súdu prvej inštancie žalobca 2/ napáda, keď jeho rozsah je zrejmý z obsahu samotného odvolania, z ktorého nepochybne vyplýva, že žalobca 2/ podal odvolania voči rozhodnutiu súdu prvej inštancie týkajúceho sa žalobcu 2/ a trov konania. Odvolací súd ďalej uvádza, že súd prvej inštancie, tak ako to už odvolací súd konštatoval aj vyššie, rozhodoval o dvoch samostatných žalobách žalobcu 1/ a žalobcu 2/, ktorí žaloby pôvodne aj podali ako samostatné žaloby, pričom následne súd tieto samostatné žaloby osobitným uznesením spojil na ďalšie spoločne konanie. Čo sa týka odvolacích dôvodov, je síce pravdou, že žalobca odkazom na konkrétne ustanovenie CSP tieto odvolacie dôvody nevymedzil označením príslušného paragrafu, avšak tieto uviedol v obsahu odvolania, z ktorého je nepochybné, že má za to, že súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci vo vzťahu k posúdeniu vznesenej námietky premlčania, pričom zároveň namieta vo vzťahu k trovám konania právne posúdenie, keď namieta, že bolo dôvodné, aby súd ohľadom trov konania aplikoval ust. § 257 CSP. Preskúmaním

odvolania odvolací súd dospel nepochybne k záveru, že odvolanie trpí vadou absencie odvolacieho návrhu, pričom súd prvej inštancie túto vadu mal odstraňovať postupom v zmysle § 373 ods. 1, keďže odvolanie nemá náležitosť v zmysle § 363 CSP, konkrétne v odvolaní absentuje, čoho sa odvolateľ domáha, teda absentuje odvolací návrh žalobcu 2/, ako navrhuje, aby odvolací súd rozhodol. Odvolací súd však poukazuje na ust. § 381 CSP, podľa ktorého odvolací súd nie je viazaný odvolacím návrhom, čo znamená, že odvolací súd kvalitatívnou stránkou odvolania odvolacím petitom (spôsob., resp. forma rozhodnutia navrhnutá odvolateľom), viazaný nie je. Pre odvolací súd tak nie je relevantné, čo odvolateľ navrhuje, či navrhuje rozhodnutie zmeniť alebo zrušiť, relevantné je, aké pochybenia súd zistí v rozsahu odvolacích dôvodov ako aj vlastným prieskumom v intenciách § 380 ods. 2 CSP. Len súd vyhodnotí zákonné podmienky pre potvrdenie, zmenu alebo zrušenie rozhodnutia, ktoré sú vymedzené v ust. § 386 až § 391 CSP a podľa toho rozhodne o podanom odvolaní. Prípadne môže rozhodnúť tak, že odvolanie, ak je daný niektorý z dôvodov pre odmietnutie odvolania v súlade s ust. § 386 CSP, odmietne. Odvolací súd dospel k názoru, že v súdnej veci napriek tomu, že odvolanie neobsahuje odvolací návrh, nie sú splnené podmienky na odmietnutie odvolania v zmysle § 386 písm. d/, podľa ktorého odvolací súd odmietne odvolanie, ak nemá náležitosti podľa § 363, ak pre vady odvolania nemožno v odvolacom konaní pokračovať. Odvolací súd je toho názoru, že pokiaľ odvolanie neobsahuje odvolací návrh v zmysle § 363 CSP berúc do úvahy ust. § 381 CSP, podľa ktorého odvolací súd nie je viazaný odvolacím návrhom, vada odvolania spočívajúca v neuvedení odvolacieho návrhu, nie je takou vadou odvolania, pre ktorú by nebolo možné v odvolacom konaní pokračovať. Z týchto dôvodov preto odvolací súd pri rozhodovaní o odvolaní žalobcu 2/ neaplikoval ust. § 386 písm. d/, keďže podľa názoru súdu neboli v súdnej veci splnené zákonné podmienky pre aplikáciu tohto ustanovenia a preto odvolací súd z týchto dôvodov pristúpil k meritórnemu preskúmaniu rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým rozhodol o žalobe žalobcu 2/ výrokom II. a o trovách konania vo vzťahu k žalobcovi 2/ výrokom III.

10. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

11. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12. Na základe podaného odvolania žalobcu 2/ tak v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktoré mu predchádzalo dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie vo veci na základe vykonaného dokazovania konštatoval skutkový stav veci správne, pričom dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 191 ods. 1 CSP, rozhodnutie náležite odôvodnil, odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. S prihliadnutím na rozsahu odvolania žalobcu 2/ a odvolacie dôvody uvedené v jeho odvolaní, odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel k záveru, že podané odvolanie žalobcu 2/ dôvodné nie je a nemožno mu vyhovieť. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne. Po preskúmaní veci odvolací súd nezistil žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok.

13. S poukazom na ust. 387 ods. 1 a 2 CSP odvolací súd považuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny ako vo výrokovej časti, tak aj v časti jeho odôvodnenia. Zároveň v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Nad rámec uvedeného odvolací súd s prihliadnutím na odvolacie námietky žalobcu 2/ uvedené v podanom odvolaní, keď žalobca 2/ v odvolaní namietal, že nesúhlasí s vyhodnotením skutkového stavu súdom prvej inštancie, že neboli preukázané skutočnosti o znížení dôstojnosti a vážnosti žalobcu 2/ s poukazom na to, že žalobca 2/ v odvolaní tvrdí, že sa jedná o notoricky známe skutočnosti, ktoré sa nepreukazujú, tvrdiac, že diskriminačný postup proti všeobecným sudcom vyvolalo vo verejnosti známu odozvu - negatívne nazeranie na ich kvalitu a odbornosť, pričom odvolateľ zároveň namietal, že túto notoricky známu skutočnosť súd prvej inštancie odignoroval, odvolací súd uvádza k tejto odvolacej námietke, že notorieta je termín používaný v právnej terminológii označujúci všeobecne známu skutočnosť (dôkaz), alebo natoľko známu skutočnosť, že ju netreba dokazovať pred súdom, pretože sa pokladá za všeobecne (alebo minimálne na mieste konania) známu, pravdivú a platnú, pričom ust. § 186 ods. 1 CSP sa dotýka skutočností všeobecne známych (takzvaných notorií, notorické skutočnosti). Pokiaľ žalobca 2/ v odvolaní tvrdí, že diskriminačný postup proti všeobecným sudcom, ktorý sa nestali sudcami Špeciálneho súdu (ide o výšku odmeňovania), vyvolalo vo verejnosti všetkým známu odozvu, najčastejšie sa

prejavujúcu v negatívnom nazeraní na týchto sudcov, a to pokiaľ ide v nazeraní na ich kvalitu a odbornosť, pričom podľa žalobcu 2/ sa má jednať o notoricky známe skutočnosti, ktoré sa nedokazujú, odvolací súd dospel k názoru, že tieto skutočnosti tvrdené žalobcom nemožno považovať za notoriety v zmysle § 186 ods. 1 CSP, pretože za skutočnosti všeobecne známe je potrebné považovať skutočnosti, ktoré sa týkajú bežného života a sú známe súdu ako aj účastníkom konania, pričom zároveň odvolací súd podotýka, že ani na existenciu takzvanej notoriety (čo v súdnej veci žalobcom 2/ uvádzané skutočnosti v odvolaní nemožno považovať za notoriety), môže súd prihliadnuť len vtedy, ak to strana tvrdila, teda aj v prípade notoriety je povinnosť strany tvrdiť, pričom odvolací súd aj z obsahu celého spisu mal preukázané, že žalobca 2/ v konaní pred súdom prvej inštancie do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania nesplnil ani povinnosť tvrdenia existencie takzvanej notoriety v súdnej veci vo vzťahu k zníženiu dôstojnosti a vážnosti žalobcu 2/ v očiach verejnosti, ako to uvádza v odvolaní, pričom takéto tvrdenie uvádza až v rámci odvolacieho konania po skončení dokazovania pred súdom prvej inštancie, na ktorú skutočnosť aj v prípade existencie notoriety by odvolací súd prihliadnuť nemohol. Odvolací súd sa z hore uvedených dôvodov v plnom rozsahu stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, keď súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca na preukázanie svojich tvrdení o znížení jeho dôstojnosti a vážnosti nenavrhol žiadne dôkazy, a z vykonaného dokazovania žalobcami tvrdené skutočnosti nevyplývajú. Súd správne dospel k názoru, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch nepatrí len na základe diskriminačného konania, ktoré konanie súd konštatoval v odôvodnení rozhodnutia (viď bod 31 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie), ale podmienkou vzniku tohto nároku je v zmysle § 9 antidiskriminačného zákona to, že primerané zadosťučinenie nie je dostačujúce, najmä ak bola značným spôsobom znížená dôstojnosť, spoločenská vážnosť alebo spoločenské uplatnenie poškodenej osoby, pričom správne súd prvej inštancie konštatoval, že tieto okolnosti v danej veci preukázané neboli. Odvolací súd je v zhode s názorom súdu prvej inštancie, že nemožno konštatovať, že by len samotnou existenciou diskriminačnej právnej úpravy bola automaticky značným spôsobom znížená dôstojnosť a spoločenská vážnosť všetkých sudcov, okrem tých, ktorým patril funkčný príplatok a ktorí boli sudcami špeciálneho súdu. Žalobcovia neuviedli a ani nepreukázali, aký konkrétny dopad na ich dôstojnosť a vážnosť mala daná právna úprava, ako sa značné zníženie ich dôstojnosti prejavilo v ich prípade, čo svedčí o tomto znížení a z čoho konkrétne možno vyvodit', že ich spoločnosť, prípadne odborná verejnosť považovala za menej kvalifikovaných, neodborných alebo skorumpovaných. Za správny je potrebné považovať aj názor súdu prvej inštancie, keď dospel k názoru, že žalobcami neboli preukázané ich tvrdenia, že primerané zadosťučinenie nie je dostačujúce, pretože bola značným spôsobom znížená ich dôstojnosť a spoločenská vážnosť, a preto žalobcovi nemožno priznať nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Čo sa týka existencie nemajetkovej ujmy, len samotná existencia diskriminačného konania, ktoré bolo konštatované nálezom Ústavného súdu SR v rozhodnutí sp. zn. Pl.ÚS 17/2008 zo dňa 20. 05. 2009, nespôsobuje vznik nároku na nemajetkovú ujmu v peniazoch, keď diskriminačné konanie, ktoré je neoprávneným zásahom a je jedným zo zákonných predpokladov možnosti domáhať sa nemajetkovej ujmy v peniazoch, podľa § 9 ods. 3 Antidiskriminačného zákona - zákon č. 365/2004 Z. z., avšak tento neoprávnený zásah nie je ešte dôkazom o existencii vzniku nároku na nemajetkovú ujmu, pričom žalobca 2/ v konaní pred súdom prvej inštancie žiadne dôkazy na preukázanie vzniku nároku na nemajetkovú ujmu z dôvodu diskriminačného konania vo vzťahu k žalobcovi 2/ nepreukázal, neoznačil žiadne dôkazy, preto súd prvej inštancie dospel k správne názoru, že tvrdenie o znížení dôstojnosti a vážnosti žalobcu 2/ preukázané nebolo. Z týchto dôvodov správne súd prvej inštancie dospel k záveru, že náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch nemožno žalobcovi 2/ priznať. Pokiaľ žalobca 2/ v odvolaní ďalej namietal, že súd spoľahlivo nevyvetlil, prečo premlčacia doba by mala začať plynúť od účinnosti zákona, odvolací súd uvádza, že ani túto odvolaciu námietku nemožno považovať za dôvodnú, keď súd prvej inštancie dostatočným spôsobom v bode 33 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie sa vysporiadal so vznesenou námietkou premlčania žalovaným s poukazom na to, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch sa premlčuje uplynutím trojročnej premlčacej doby, ktorá plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Súd prvej inštancie správne dospel k názoru, že žalobca 2/ mohol svoje právo vykonať prvý raz deň po účinnosti diskriminačnej právnej úpravy, t. j. dňa 16. 04. 2005, od ktorého dátumu začala plynúť všeobecná premlčacia lehota na uplatnenie práva na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch a ktorá uplynula dňa 16. 04. 2008, pričom žalobca 2/ podal žalobu na súd dňa 25. 08. 2009. Správne súd sa vysporiadal aj s otázkou prípadného začatia plynutia premlčacej doby neskôr, ako po účinnosti diskriminačnej právnej úpravy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu poukazujúc napríklad situáciu, ak by neskôr nastala okolnosť, ktorá by mala vplyv na vznik alebo rozsah nemajetkovej ujmy, pričom však zároveň súd konštatoval, že takéto okolnosť v predmetnej veci zistená nebola, nebola zistená žiadna iná udalosť, ktorá by mala vplyv na možnosť vykonania práva na náhradu nemajetkovej ujmy,

ako nadobudnutie účinnosti danej právnej úpravy, pričom odvolací súd dopĺňa, že tvrdenie existencie takejto okolnosti však zaťažovalo žalobcu. Súd prvej inštancie vo veci správne aplikoval ust. § 100 a § 101 Občianskeho zákonníka. Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, tak ako sa tohto práva dožadoval žalobca žalobou, je osobným právom nemajetkovej povahy, ktoré sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe. Počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby v prípade náhrady za nemateriálnu ujmu je podľa § 101 Občianskeho zákonníka viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilému porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby, pričom premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy k takémuto zásahu došlo. Žalobca v podanej žalobe odvodzoval svoj nárok od zákona č. 122/2005, ktorým došlo s účinnosťou od 15. 04. 2005 k novelizácii zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov s poukazom na zmenené ust. § 69 ods. 2, ktoré sa týkalo funkčného príplatku za výkon funkcie sudcu Špeciálneho súdu a sudcu Najvyššieho súdu SR, ktorý rozhoduje o opravných prostriedkoch, vo veciach, na ktoré je v prvom stupni príslušný Špeciálny súd s poukazom na to, že po tejto zmene zákona sa výška príplatku sudcov Špeciálneho súdu rovnala šesťnásobku priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve SR za predchádzajúci kalendárny rok, pričom namietal, že nielen samotný príplatoč mal jednoznačne diskriminujúcu povahu, ale že medzi sudcami vznikli neodôvodnené rozdiely. Odvolací súd je v zhode s názorom súdu prvej inštancie, že zásah do práv žalobcu 2/ (zákaz diskriminácie), nastal momentom účinnosti zákona č. 122/2005 Z. z., ktorým bol novelizovaný zákon č. 385/2000 Z. z. vrátane ust. § 69 ods. 2, ktorý upravoval pre sudcov Špeciálneho súdu a sudcov, ktorí rozhodujú o opravných prostriedkoch vo veciach, na ktoré je v prvom stupni príslušný Špeciálny súd funkčný príplatoč v sume rovnajúcej sa šesťnásobku priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok. Zákon č. 122/2005 Z. z. nadobudol účinnosť dňom 15. 04. 2005, žalobca mohol svoje právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vykonať prvýkrát dňa 16. 04. 2005, ktorým dňom začala plynúť všeobecná trojročná premlčacia doba a ktorá skončila dňom 16. 04. 2008, pričom súd prvej inštancie správne konštatoval, že žalobca podal žalobu na súd po uplynutí premlčacej doby, z týchto dôvodov preto odvolací súd ani túto odvolaciu námietku žalobcu 2/ nepovažuje za dôvodnú, pričom však zároveň poukazuje aj na správnosť argumentácie žalovanej, ktorá v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu 2/ poukázala na to, že súd prvej inštancie prioritne posudzoval existenciu nároku uplatneného žalobou, pričom dospel k názoru, že žaloba žalobcu 2/ dôvodná nie je a až následne posudzoval aj otázku premlčania, ktoré posúdenie však nemá vo vzťahu k posúdeniu existencie uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch zásadný význam, pričom oprávnenosťou uplatneného nároku sa súd prvej inštancie dostatočne a náležite vysporiadal v bode 32 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie.

14. Vo vzťahu k odvolaniu žalobcu 2/ týkajúceho sa trov konania, keď v odvolaní len uviedol, že vzhľadom na charakter súdnej veci by bolo dôvodné rozhodovať o nich podľa § 257 CSP, z čoho možno odvodiť, že žalobca 2/ namieta aplikáciu ust. § 255 ods. 1 CSP, odvolací súd uvádza, že náhrada trov konania je ovládaná zásadou úspechu tej-ktorej strany v spore a je premietnutá v ustanovení § 255 CSP, ktoré ustanovenie upravuje zásadu zodpovednosti za výsledok sporu, ktorá zásada je charakteristická pre sporové konania. Žalobca 2/ v konaní nebol úspešnou stranou sporu, úspešnou stranou sporu bola žalovaná, v celom rozsahu, preto žalovanej pri aplikácii ust. 255/1 CSP súd správne priznal náhradu trov konania v celom rozsahu. Pokiaľ žalobca 2/ v podanom odvolaní uviedol, že vzhľadom na charakter súdnej veci by bolo dôvodné rozhodovať o trovách konania podľa § 257 CSP, žiadnym spôsobom bližšie nešpecifikoval existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti, pre ktoré súd by nemal priznať náhradu trov konania úspešnej strane sporu, t. j. žalovanej. Odvolací uvádza, že ust. § 257 CSP, podľa ktorého výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) a od zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Súd môže len výnimočne nepriznať náhradu trov konania, ak v súdnej veci sú dôvody hodné osobitného zreteľa, pričom pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 musia byť kumulatívne splnené dve podmienky a to dôvody hodné osobitného zreteľa a existencia výnimočných okolností. Odvolací súd nezistil žiadnu existenciu výnimočných okolností alebo dôvodov hodných osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania úspešnej strane sporu, pričom za takýto nemožno považovať žalobcom 2/ tvrdený charakter súdnej veci. Odvolací súd teda aj rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúceho sa náhrady trov konania - výrok III. rozsudku súdu prvej inštancie vo vzťahu k žalobcovi 2/, ktorý podal odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie považuje za vecne správne.

15. Na základe už vyššie uvedeného preto odvolací súd pri aplikácii ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie týkajúci sa žalobcu 2/ - výrok II. a výrok III. vo vzťahu k žalobcovi 2/ z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 262 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP pri aplikácii ust. § 255 ods. 1 CSP a vyslovil, že žalovanému, ktorému by ako procesne plne úspešnej strane v odvolacom konaní inak vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči procesne neúspešnému žalobcovi 2/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva, nakoľko odvolací súd nezistil, že by žalovanému trovy odvolacieho konania vznikli; hoci žalovaný sa písomne vyjadril k odvolaniu žalovaného, odvolací súd nemal preukázané, že by v súvislosti s týmto písomným vyjadrením žalovaného k odvolaniu žalobcu 2/ vznikli žalovanému nejaké trovy odvolacieho konania, pričom zároveň odvolací súd poukazuje, že žalovaný si výslovne trovy odvolacieho konania ani nežiadal priznať.

17. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).